

STARÁ Octavia kombi

VERSUS

KRUTÁ severská zima

František Jakubec

Ahoj ministranti, dnešní článek bude maličko netradiční, protože jsem si k jeho napsání pozval svého kamaráda Michala, který spolu se mnou a dalšími dvěma cestujícími absolvoval cestu do norského Trysilu jako řidič.

PROČ JSME SE VŮBEC ROZHODLI JET TAK DALEKO? Protože jsme byli pozvaní na návštěvu Norska švédskou kamarádkou Ferdy (Františka Jakubce), která tam pracovně trávila zimu. Jelikož se takové pozvání častokrát neopakuje, naše rozhodnutí bylo jednoznačné. Nejdříve jsme mysleli, že pojedeme autobusem, ale nakonec zvítězila naše lenost :-)) a půjčili jsme si na tuto bláznivou cestu letitou Octavii od svých rodičů. No, nebudeme vás napínat, bylo to zajímavé, a proto přejdeme rovnou k věci.

ASI VŠICHNI ZNÁTE TETRIS. To je taková hra, kdy musíte poskládat kostičky pěkně do sebe. A přesně to jsme hráli s našimi zavazadly, protože jich bylo opravdu hodně. Na tom se odrazil i náš čas odjezdu z plánovaných 21.00 na 24.00. Počasí si s námi začalo pohrávat již při odjezdu z Prahy, ale to nejlepší si pro nás odložilo na německou dálnici. Naše řidičské zkušenosti se mnohonásobně zvýšily, protože jsme vjeli rovnou do velké sněhové bouře. Němečtí silničáři okamžitě reagovali a vyjeli prohrnovat dálnici pro nás nestandardním způsobem: jeli dva vedle sebe, čímž zabrali celou dálnici a nebylo možné je předjet. To by zas tak nevadilo, kdyby nejeli rychlostí 40 km/h a my se za nimi takto necourali asi tři!!! hodiny.

TRASU JSME SI NAPLÁNOVALI PŘES DÁNSKO po mostech, abychom nemuseli zbytečně platit za trajekt. Všechno bylo v pořádku až do té doby, než jsme zjistili, že nás naše úžasná navigace směřuje k přístavu, protože jsme zapomněli nastavit, že trajekty nechceme. Tím se naše cesta zase o něco prodloužila. S těmi mosty jsme si ovšem také moc nepomohli, protože se za jejich přejezd platila poměrně velká částka (asi 65 euro za oba mosty v jednom směru).

I PŘES TO VŠECHNO JSME V POŘÁDKU do Trysilu dojeli a pěkně si tam celý týden užili. Pak nastal čas návratu.

RÁNO JSME SE PROBUDILI DO MRAZIVÉHO DNE. Nastalo smutné loučení a minuta pravdy, zda nastartujeme auto. Naštěstí nastartovali bez potíží. Naši první zastávkou při zpáteční cestě bylo hlavní město Norska – Oslo. Snažili jsme se cestou zahlédnout losy (typické norské zvíře), ale to se nám bohužel nepoštěstilo. Kromě toho, že nám občas fungovaly asi jen tři válce a motor pod kapotou se nám v průběhu cesty změnil v jednu bílou peřinu, protože byl úplně zavátý sněhem, jsme do Osla dorazili v pořádku a zaparkovali na parkovišti u Ikea. Oslo bylo nádherné, akorát jsme si ho nemohli prohlédnout bohužel celé. Čas byl náš nepřítel. Narazili jsme však na tamější nejvyšší hotel, ve kterém jsme se mohli venkovním proskleným výtahem vyvézt na hotelovou vyhlídku a porozhlédnout se po okolí z ptáčích perspektivy. Po „satelitní“ prohlídce Osla jsme pokračovali dál směrem k naší domovině. Před námi byl ještě dlouhý kus cesty. Cesta probíhala poměrně v poklidu, dokud nás (již při noční jízdě) nezastihla asi největší sněhová bouře v té zimní sezoně ve Švédsku. Nikdy jsem nerozuměl výrazu, že není vidět na krok (krom nočních bojovek na chaloupkách :-)). Tady jsem to pochopil v autě na dálnici. Silnice byla okamžitě jedna sněhová vrstva. Tato

vichřice se podepsala i na našem autu. Při jízdě ze Švédska do Dánska (kde jsme se stavili i v hlavním městě Kobenhavnu) se nám začaly extrémně mlžit okna a ventilátor začal vydávat podivný zvuk. Pokusili jsme se ho opravit vidličkou vyrobenou ve Švédsku a zakoupenou v norské Ikea :-), ale nic to nepomohlo. Nakonec jsme zjistili, že nám sníh zanesl pylový filtr, který přivádí vzduch do interiéru auta a vlhký filtr přestal vzduch propouštět. Oprava proběhla jednoduše – filtr jsme vymontovali. :-)

PLNI RADOSTI z úspěšné opravy jsme pokračovali směr Hamburg, kde jsme si udělali také krátkou půlnoční zastávku. Zbytek cesty nám již konečně počasí přálo a my konečně po suchých dálnicích mohli frčet v Německu neomezenou rychlostí směr Česká kotlina. Stihli jsme to tak akorát, že jsme v neděli přijeli přímo na mši do našeho kostelíku, kde jsme společně Bohu poděkovali za zdar naší polární výpravy.

TŘIKRÁT HURÁ ŠKODĚ OCTAVII :-)

Ferda, Michal, Gosia a Klára – členové výpravy :-)

Překonali jsme i nekonečný dánský most

Foto autoři článku